

Arrest

nr. 78 749 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. CALLEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 november 1984 te Lagos. U bent van Ibo afkomst en u bent christen. U heeft heel uw leven in Lagos gewoond en liep hier ook school tot het vierde jaar van de middelbare school. U slaagde er niet in om nadien werk te vinden. U verliet ook het ouderlijke huis toen u wat ouder was en trok in bij vrienden. Uw zus en uw tweelingbroer leefden wel nog bij uw ouders. In juli of augustus 2009 was u op weg naar de woning van uw familie, omdat politiediensten op zoek waren naar u omwille van enkele ontvoeringen die u gepleegd zou hebben. Toen u de woning van uw ouders betrad, zag u echter dat uw tweelingbroer was neergeschoten door uw vader. Uit woede om wat er zonet gebeurd was, en ook omwille van het feit dat uw vader tijdens jullie jeugd nooit naar jullie had omgekeken, schoot u op uw beurt uw vader neer. Uw broer had blijkbaar ontdekt dat uw vader seksueel contact had met uw zus, waarop een hevige ruzie zou zijn

uitgebroken tussen beiden waarbij uw broer werd gedood. Nadat u uw vader had gedood, vluchtte u in paniek weg, en belde u uw moeder op. Uw moeder kwam onmiddellijk naar u toe en vertelde u dat u het land diende te verlaten. Diezelfde dag gingen jullie samen naar Abuja om een visum te regelen zodat u naar Turkije kon vluchten. Nadien keerde u terug naar Lagos waar u vier of vijf dagen later het vliegtuig naar Istanbul nam. U verbleef enkele dagen in Turkije om vervolgens per boot naar Griekenland te trekken waar u in augustus 2009 asiel aanvraagde. U kreeg er een tijdelijke verblijfsvergunning van zes maanden die telkens werd verlengd, en u verbleef tot augustus 2011 in Athene. U besloot na twee jaar Griekenland te verlaten omdat u er geen werk meer had, waardoor u het moeilijk had om te overleven, en omdat de mensen steeds vijandiger werden tegenover vreemdelingen. Per schip trok u naar Italië, met de hulp van een Amerikaan, waar u de trein nam naar Frankrijk, en vervolgens naar België, waar u op 26 augustus 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Nigeria geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet. Zo verklaart uzelf tijdens het gehoor dat een gemeenrechtelijk misdrijf, met name het doden van uw vader, aan de basis lag van uw vlucht uit Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.5). In juli of augustus 2009 zou u immers uw tweelingbroer dood aangetroffen hebben in de woning van uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U beweert dat uw broer neergeschoten zou zijn door uw vader na een hevige ruzie tussen beiden nadat uw broer uw vader op heterdaad zou betrapt hebben met uw zus (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Hieropvolgend zou u uw vader hebben gedood, weggelopen zijn en uw moeder hebben gecontacteerd waarop jullie besloten zouden hebben dat u het land diende te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een uit de hand gelopen familieprobleem en -ruzie, uitgemond in een schietpartij waarbij uw broer en vader zouden zijn omgekomen. Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor zou uzelf uw vader hebben neergeschoten en dus gedood. De oorzaak van deze uit de hand gelopen familieruzie zou de ontdekking door uw broer van incestueus gedrag van uw vader met uw zus zijn geweest. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Integendeel, gezien uw verklaring dat u uw vader zou hebben gedood in een vlaag van woede, maar ook uw verklaringen tijdens het gehoor dat u in Nigeria eveneens mee zou hebben geholpen aan enkele ontvoeringen (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7), luidt de conclusie eerder dat u in feite in Nigeria voor deze misdrijven berecht zou moeten worden. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève. Internationale bescherming is immers geen middel om aan gemeenrechtelijke vervolging in het land van herkomst te ontkomen.

Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen in verband met uw ‘vrees’ ten opzichte van uw land van herkomst vaag en enigszins gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “risico op het lijden van ernstige schade” te ondersteunen. Wanneer u immers gevraagd wordt wat u precies vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, haalt u aan dat u een prijs zal moeten betalen, omwille van de feiten die u zou hebben gepleegd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U haalt geen enkele vrees aan die verband kan houden met ‘een risico op het lijden van ernstige schade’ in uw land van herkomst in de zin van subsidiaire bescherming. Tijdens het gehoor haalt u zelfs aan dat u hoegenaamd niet weet wat er is gebeurd nadat u Nigeria heeft verlaten, omdat u geen contact meer heeft gehad met uw familie, en dat u er bijgevolg zelfs geen idee van heeft hoe het met uw moeder en zus gesteld is (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hieruit kan afgeleid worden dat u zelfs niet op de hoogte bent of de politie u al dan niet verdenkt uw vader te hebben gedood en of u gezocht zou worden in verband met deze feiten. De door u aangehaalde prijs die u zou moeten betalen, is bijgevolg louter gebaseerd op veronderstellingen, aangezien u aangeeft niet te weten wat er is gebeurd nadat u Nigeria heeft verlaten.

Niets wijst er op dat u in uw land van herkomst een ernstig risico loopt 'op het lijden van ernstige schade', noch uit objectieve landeninformatie, noch uit uw verklaringen tijdens het gehoor. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Nigeria sinds 1999 een moratorium van toepassing is wat betreft de doodstraf, die u trouwens zelf niet aanhaalde tijdens uw gehoor, wel uw advocaat. Deze wordt in de praktijk niet meer uitgeoefend, zodat ook deze eventuele vrees niet in overweging dient te worden genomen bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus (zie landeninformatie, administratief dossier), ook al omdat u hiervoor geen concrete vrees aanhaalt of enige aanwijzingen voor vermeldt.

Bovendien - zelfs indien u toch nog over voldoende aanwijzingen zou beschikken van een eventuele vervolging door de Nigeriaanse autoriteiten - bepaalt de Kwalificatierichtlijn in artikel 17 KWR dat u in principe uitgesloten kan of moet worden van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit artikel stelt immers 'dat een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd'. In deze bekennt u zelf dat u misdrijven heeft gepleegd in uw land van herkomst, in casu dat u uw vader heeft gedood, zelfs rekening houdend met eventuele verzachtende omstandigheden, en dat u dader of mededader was van enkele ontvoeringen en mishandelingen in uw land van herkomst. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat u niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat u er in principe zelfs dient van uitgesloten te worden. Tot slot legt u geen enkel document voor ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van uw asielaanspraak.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen dermate vaag en bedenkelijk zijn dat in uw hoofd geen "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden. Bijgevolg komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet

worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en een reëel risico loopt op ernstige schade om twee redenen.

Enerzijds vreest verzoeker vervolging vanwege de politie. Hij heeft zijn relaas waarheidsgetrouw weergegeven en oprecht toegegeven dat hij er misdadige praktijken op nahield. Verzoeker heeft weliswaar benadrukt dat hij deze praktijken enkel uitvoerde uit economische noodzaak en nooit uit eigen beweging, maar onder invloed van slechte vrienden. Volgens het algemeen ambtsbericht dat verzoeker bij het verzoekschrift heeft gevoegd leefde verzoeker in een cultuur van geweld dat zo structureel voorkomt in alle lagen van de formele en informele samenleving gebruikt wordt, zodat het eerder norm is dan uitzondering. Verzoeker wijst erop dat hij reeds voor het familiedrama plaats vond gezocht werd door de politie, hij weet dan ook dat hij nog steeds gezocht wordt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker enerzijds niet overtuigt dat de problemen die hij zou hebben in zijn land van herkomst te maken hebben met één van de criteria die opgenomen zijn in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Anderzijds stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker in zijn

verzoekschrift geen antwoord geeft waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij zich schuldig gemaakt heeft aan een ernstig misdrijf, zoals opgenomen in artikel 55/4 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is er van overtuigd dat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal veroordeeld worden tot de doodstraf. De commissaris-generaal haalt weliswaar aan dat er sinds 1999 een moratorium is op de doodstraf in verzoekers land van herkomst, maar verzoeker wijst erop dat in 2010 nog overwogen werd door de overheid om de doodstraf opnieuw uit te voeren (stuk 4). Door het grote verzet gebeurde dit niet, maar uit dit alles blijkt dat de doodstraf toch nog steeds bestaat in verzoekers land van herkomst en het bijgevolg niet ondenkbaar dat deze nog uitgevoerd zal worden.

De Raad wijst erop dat dit pure speculatie is van verzoekers kant. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de doodstraf sinds 1999 niet meer uitgevoerd wordt in verzoekers land van herkomst. Verzoeker brengt helemaal geen informatie aan waaruit zou blijken dat de doodstraf terug zal uitgevoerd worden in de toekomst.

Verzoeker vreest verder ook de broers van zijn vader. Verzoeker stelt zeker te zijn dat de broers van zijn vader wraak zullen willen nemen en vreest dan ook niet zozeer dat hij voor de moord op zijn vader gezocht wordt door de politie, maar wel vreest hij de wraak van de broers van zijn vader. Waar de bestreden beslissing aanhaalt dat verzoeker er geen idee van heeft wat er allemaal gebeurt is nadat hij zijn land van herkomst verliet en dus ook niet weet of hij ervan verdacht wordt zijn vader gedood te hebben, stelt verzoeker dat dit een onterechte gevolgtrekking is. Verzoeker weet zeker dat de broers van zijn vader hem zullen opwachten voor wraak en hoeft hiervoor geen bevestiging te krijgen van zijn moeder of zus. Verzoeker stelt verder dat het zeer waarschijnlijk is dat de autoriteiten een verband hebben gelegd tussen de dood van verzoekers vader en verzoekers vlucht uit het land. Verzoeker meent dan ook dat het zeer reëel is dat hij gestraft zal worden voor het familiedrama en dat dit wel degelijk neer zal komen op het leiden van ernstige schade.

De Raad merkt op dat verzoeker zich weer beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Ook is de raad van mening dat verzoeker weer geen argumenten aanbrengt die aantonen dat hij de broers van zijn vader dient te vrezen. Het louter stellen dat verzoeker zeker is dat de broers van zijn vader wraak willen nemen toont niet aan dat dit ook effectief zo is. Zoals hoger reeds gesteld is het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet voldoende om te besluiten dat deze vrees ook reëel is. Ook kan uit verzoekers verklaringen helemaal niet afgeleid worden dat de broers van zijn vader op de hoogte zouden zijn van het feit dat hij zijn vader heeft doodgeschoten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat enkel zijn moeder hiervan op de hoogte zou zijn. Aangezien verzoeker geen contact heeft gehad met iemand in zijn land van herkomst die hem zou kunnen inlichten over het verloop van de problemen die verzoeker gehad zou hebben, weet verzoeker niet of hij weldegelijk in verband gebracht wordt met de dood van zijn vader.

De bestreden beslissing stelt: *“Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen in verband met uw ‘vrees’ ten opzichte van uw land van herkomst vaag en enigszins gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ of een ‘risico op het lijden van ernstige schade’ te ondersteunen. Wanneer u immers gevraagd wordt wat u precies vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, haalt u aan dat u een prijs zal moeten betalen, omwille van de feiten die u zou hebben gepleegd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U haalt geen enkele vrees aan die verband kan houden met ‘een risico op het lijden van ernstige schade’ in uw land van herkomst in de zin van subsidiaire bescherming. Tijdens het gehoor haalt u zelfs aan dat u hoegenaamd niet weet wat er is gebeurd nadat u Nigeria heeft verlaten, omdat u geen contact meer heeft gehad met uw familie, en dat u er bijgevolg zelfs geen idee van heeft hoe het met uw moeder en zus gesteld is (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hieruit kan afgeleid worden dat u zelfs niet op de hoogte bent of de politie u al dan niet verdenkt uw vader te hebben gedood en of u gezocht zou worden in verband met deze feiten. De door u aangehaalde prijs die u zou moeten betalen, is bijgevolg louter gebaseerd op veronderstellingen, aangezien u aangeeft niet te weten wat er is gebeurd nadat u Nigeria heeft verlaten. Niets wijst er op dat u in uw land van herkomst een ernstig risico loopt ‘op het lijden van ernstige schade’, noch uit objectieve landeninformatie, noch uit uw verklaringen tijdens het gehoor.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt verder dat zelfs indien hij niet tot de doodstraf veroordeeld zou worden hij toch het risico loopt op een zeer lange opsluiting in mensonwaardige omstandigheden. Dit zou blijken uit de landeninformatie (stuk 5). Verzoeker meent dan ook dat dit een schending zou uitmaken van artikel 48/4 omdat hij aldus een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst niet dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is ongegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS